

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 20/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., D., zastúpenej advokátom JUDr. O. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SŽ-o-KS 71/2005 z 23. januára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2007 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 SŽ-o-KS 71/2005 z 23. januára 2007.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 1 SŽ-o-KS 71/2005 vyhláseným 23. januára 2007, ktorý nadobudol právnu moc 14. 6. 2007, potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14 S 44/2004 zo dňa 10. marca 2005, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, B., sp. zn. 54256/2003 zo dňa 2.4.2004, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie Colného úradu v K., sp. zn. 1153/2002-556100, 1768/2001-556100 až 1806/2001-556100, ktorými bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť dodatočne vymeraný colný dlh.“

Z obsahu sťažnosti taktiež vyplýva:

„Najvyšší súd SR v časti týkajúcej sa náhrady trov konania rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14 S44/2004 zmenil tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.“

Sťažovateľka sa opakovane žalobou podanou 14. júna 2004 krajskému súdu domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia konajúcich správnych orgánov (t. j. colného riaditeľstva, colného úradu), a to s poukazom na označenú nezákonnosť týchto rozhodnutí, resp. nezákonnosť postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, ale v neposlednom rade aj z dôvodu, *„že Colné riaditeľstvo ani v novom konaní nerešpektovalo právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v jeho rozsudku 5 SŽ 172/02 zo dňa 30.09.2003, čo bolo tiež jedným z dôvodov, pre ktoré Krajský súd v Trnave rozhodnutie Colného riaditeľstva zrušil“*.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej poukazuje na všeobecnosť argumentácie najvyššieho súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku a s odvolaním sa na jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania dôvodil, že: *Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z ustanovenia § 250k ods. 1 OSP a náhradu trov konania prvostupňového ako aj odvolacieho konania žalobcovi nepriznal z dôvodov osobitného zreteľa, za ktoré považoval*

dôvodné pochybnosti o postupe žalobcu bona fidae pri uplatňovaní svojich nárokov v predmetnom konaní.“

Porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v tom, že „zo strany súdu ide o svojvoľnú interpretáciu citovaného ustanovenia (sťažovateľka tu odkazuje na ustanovenie § 250k ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v platnom znení, pozn.), pretože súd vychádza z domnienky/súd má dôvodné pochybnosti/ a jeho závery uvedené v odôvodnení rozsudku sa nedajú preskúmať.“ Sťažovateľka následne poukazuje na to, že: „Rozhodnutie súdu vo veci nepriznania trov konania je založené na pochybnosti o tom, či sťažovateľ pri uplatňovaní svojich nárokov postupoval bona fides, na druhej strane ale potvrdil zrušujúci rozsudok krajského súdu, t.j. potvrdil, že rozhodnutie Colného riaditeľstva bolo nezákonné“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Právo sťažovateľa vo veci porušenia jeho práva na domáhanie sa svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Najvyšším súdom vo veci sp. zn. 1 Sž-o-KS 71/2005 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sž-o-KS 71/2005 zo dňa 23.januára 2007 v časti o výroku o trovách prvostupňového konania Krajského súdu v Trnave, ktorý bol zmenený tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. O. K. vo výške 10 300, - Sk (dva právne úkony podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 70/00). Inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (primerane II. ÚS 70/99).

Podstatou námietok sťažovateľky je to, že sa nestotožnila s právnym posúdením veci najvyššieho súdu v časti výroku o nepriznaní trov konania v rozsudku týkajúceho sa domerania colného dlhu, ktorý vznikol prevozom (prepustením) tovaru do tuzemska v období od 2. júla 1998 do 7. júla 1998.

Túto skutočnosť vníma sťažovateľka ako porušenie označených práv vyplývajúcich z ústavy (čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2), dohovoru (čl. 6 ods. 1), ako aj vnútroštátnej legislatívy (§ 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), ďalej explicitne v sťažnosti uviedla, v čom vidí údajné porušenie platného právneho stavu de lege ferenda, avšak toto údajné porušenie právneho poriadku vo väzbe na konkrétne právne normy detailnejšie necharakterizovala.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh pritom vyplýva, že sťažovateľka si je dostatočne vedomá (keďže uvádza, že *„závery uvedené v odôvodnení rozsudku sa nedajú preskúmať“*), že vnútorná sloboda rozhodovania súdu môže byť obmedzená len kritériami legality a princípmi právneho štátu, avšak aj tak musí byť za každých okolností v súlade s dikciou čl. 46 ods. 1 ústavy rešpektované kritérium nezávislosti a nestrannosti výkonu súdnej moci. Vo väzbe na túto skutočnosť a na sťažovateľkinu argumentáciu o údajných dôvodoch porušenia práva na spravodlivý a zákonný proces treba poukázať na konštantnú judikatúru ústavného súdu, ktorá ustanovuje, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97),

sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie skončilo právoplatným rozsudkom najvyššieho súdu 23. januára 2007, a z jeho odôvodnenia vyplýva, že je podložené ústavne konformným spôsobom, nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, je vecne aj logicko-kauzálne správne, a napriek tomu, že nezotrváva na platforme reštriktívneho textuálneho výkladu platných právnych predpisov, je s odvolaním sa na uvedené dôvody ústavne akceptovateľné. Odôvodnenie obsahuje aj zhodnotenie namietanej právnej otázky, ktorá podľa názoru ústavného súdu bola dostatočne posúdená, keďže najvyšší súd ústavne konformným spôsobom v odôvodnení svojho rozsudku uvádza: *„Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z ustanovenia § 250k ods. 1 OSP a náhradu trov konania prvostupňového ako aj odvolacieho konania žalobcovi nepriznal z dôvodov osobitného zreteľa, za ktoré považoval dôvodné pochybnosti o postupe žalobcu bona fidae pri uplatňovaní svojich nárokov v predmetnom konaní.“*

V závere ústavný súd vzhľadom na už uvedené právne relevantné skutočnosti konštatuje, že postupom štátneho orgánu nijako nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv. V nadväznosti na tento záver sa ústavný súd odmietol zaoberať ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2008